

„Danfæren“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSE-
BLAD FOR DET DANSKE FOLK
I AMERIKA.

Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danfæren“ udgives Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00
Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring,
etc. med Undtagelse af Bidrag til
Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold —
Korrespondancer, Afhandlinger og andre
Artikler — sendes til dens Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second
class matter.

Advertising rates made known upon
application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages
regelmæssigt, bedes man klage til det
stedlige Postkontor. Skulde dette ikke
hjælpe, bedes man henvende sig til
„Danfæren“'s Kontor.

Naar Læsere henvender sig til Folk,
som avorterer i Bladet, enten for at
købe haa dem eller for at faa Oplysning
om det avorterende, bedes de altid om-
tale, at de saa Avortementet i dette
Blad. Det vil være til gensidig Gavn.

Embassadør Norgenthau mener,
at det vil tage \$5,000,000 at fjerne
nogenlunde ordentlig for de for-
fulgte Armeniere. For omkring
halvandet Mar siden residerede om-
kring to Millioner af dem i Tyr-
kiet. I Dag er der mindre end en
halv Million.

Nettelse. I sidste Nr. af „Dif.“
stod der i Spalten „Det, der be-
taar“ et lille Stykke med: „Man
faar det Indtryk, at det fredelige
Forhold har bleven bevaeret mel-
lem de omvendte og de ikke omvend-
te Jøder i Jerusalem“ osv. I Ste-
det for „bevaeret“, skulde der staa
bevaeret osv. Det giver en helt
forskellig Mening.

Post. S. S. Kildig skriver til
os under 20 ds.: „Den 25. April
vil jeg have at undergaar en Ope-
ration paa Long Island College
Hospital, Brooklyn. Hvis jeg lever,
er det godt, der jeg, er det ogsaa
godt. Vore bedste Hilsener for Post,
Kildig og hans Suits! Maa Gud
møge det saaledes, at Operationen
forløber heldigt, og vi maa beholde
Broderen og Embudsbroderen i
endnu mange Aar. Guds Blikke fæl!

Krigsdepartementet har nylig
underrettet Senaten i Washington
om, at der allerede, saa nær som
det kan vides, er 234,482 unge
Mænd i United States, som har
militær Uddannelse, enten uddan-
net i den regulære Arme eller i
Militsen. Desuden er der et stort
Antal, som har faaet Trænering i
fremmede Hæere, men Krigsdeparte-
mentet ved ikke hvor mange. —
Det kan jo saaledes se ud til, at
vort Land ikke er saa uforberedt,
som man har ment.

En Forening af presbyterianske
Kaldte i Philadelphia tog forle-
den Overligt over Menigheder, der
repræsenterer, og ubdvalgte en Del
af Højstolever, der „saa godt ud“,
som Cunnor for Præstegerningen.
De indvød saa de ubdvalgte, 75 i
alt, til en Banket. Man fortalte
saa Drengene aabent og ærligt, at
Gensigten med Banketten var at
give Præsterne en Vejledning til at
tale til dem om det tiltrækkende i
Præstegerningen, men de blev ikke
afkrævet noget Bøtte. „At, man op-
fordrede dem til, var at komme,
at spise, at nyde Tiden, at lytte
og gaa bort og tænke.“

Med Hensyn til et Forslag, der
er forelagt Kongressen for at ude-
lutte fra Voksen saadan Litteratur,
som „ritiserer Romerkirken, siger
„Der Lutheraner“: „Forslaget Nr.
491 er færlig farlig. Det giver
Postmejereren Myndighed til at ude-
lutte fra Posten enhver Publikation,
der har til Gensigt at udsætte
tender nogen Race, Befendelse eller
Religion for Had, Foragt, Vatter-
hæggelse eller Dadel. I Kraft
af denne Ordlyd kunde en General-
postmester, der havde Tilbøjelighed
for Romanismen, udelutte Luther's
Bærker, Walfshers Bøstille, næsten
alle vore Synodalberetninger og
alle vore Synodes Tilskriftler fra
Posten. Overens Bædømmets Til-
førelser eller Sektens Fanatisme,
hverdens Mormonismens Afførel-
heder eller Christian Science's Kon-
fession kunde da modarbejdes paa
Lyst for at aabere Skilte.“

Nechejer New York ejer nu,
hvad man anser for at være den
meget moderne indvandre Young
Men's Christian Association Byg-
ning i Berden. Den har kostet
\$650,000. Den skal desuden have
tre Branchebygninger uden Tove-
værelser, beliggende i Refidensfor-
terer. En af disse, som allerede
er under Opførelse, menes at ville
koste \$250,000.

Miss Jane Adams, Grundlag-
geren af Hull House i Chicago,
har skrevet et Brev om, at hun
led af Tuberkulose i Kornerne
tilkommet en Sufferige Kompli-
kation. Hun er den anden April
vendt tilbage fra California, hvor
hun havde været i to Maanedes
for at hvile sig. „Mit Tilbedende-
ende“, sagde Miss Adams, „har
tvunget mig til at opgave mit Ar-
bejde for international Fred, og
mine Læger vil ikke tillade mig
at tilbringe mere end Halvdel af
min fedtsvære Tid i Hull House.“

Amerikanisme.

Dette Ord betegner noget, der i
den senere Tid er traadt ind i
sprogens Forgrund i dette Lands
Drøftelse af den internationale Si-
tuation.

Det traadte først ind fra un-
der Drøftelsen af Spørgsmaalet,
om United States skulde aabere
sine Borgere imod at rejse med
Pasager- eller Handelsfide tilhø-
rende nogen af de krigsførende Na-
tioner.

I Forningene var vi tilbøjelige
til at opponere med dem, der
vilde, vi skulde aabere dem. Det
synes os at være den letteste og
kløgeste Maade at overkomme den
foreliggende Banefælighed paa.

Men President Wilson var af en
anden Mening og andre med ham,
og de frejrede i Kampen i begaa
Kongressens Hus: United States
skulde ikke aabere sine Borgere
imod at rejse med Skibe af
navnede Slags.

Det var Hønen ved Tysklands
Underandkrig, det gjaldt om at
undgaa; men enhver har jo da Lov
til at gøre sit personlige Valg, og
vi er frendeles af den Mening, at
det er rigtigt og kloget for enhver
ikke at udsætte sig for Hønen.

Men for Regeringen er at ad-
vare Landets Borgere derimod at
saaledes slippe uden om Banefælig-
heden, det betød noget langt mere.
Præsidenten og hans Meningsføl-
lerer saa internationalt paa
dette Spørgsmaal; vort Land var
et af de neutrale Nationer, det var
den store Broder blandt alle de
neutrale.

Om U. S. s Regering da havde
advaret sine Borgere mod at rejse
paa krigsførende Nationers Skibe,
det havde været for den store Bro-
der at sige: Nu løber jeg; hørte sig
saa, hørte der fan!

Mod et saadant Forhold var det,
Amerikanismen gjorde sig
gældende, havde sin Røst og satte
Foden fast i Jorden.

Præsidenten havde taget Kampen
op af blot for vort eget Land og
dets Borgere, men for Menneske-
hedene.

Konfombatantene, de ikke-fam-
pendede Mænd, Kvinder og Børn af
alle Nationer, har Rettigheder baa-
de paa Land og Sø, og disse Ret-
tigheder maa respekteres ogsaa i
Krigstider, ja ogsaa af de friggende.

Præsidenten havde selv et egent-
lig den, der baade først og stærkest
har slaaet til Lyd for dette Princip,
men Præsident Wilson stod paa
den Blads, at han skulde handle, og
vi priser ham for, at han kæmpede
den Sag igennem.

Nu er der ikke længere Tale eller
engang Tanke om at advare vore
Borgere mod lovlig Rejse paa Søen,
men den samme Sag har naaet et
mere fremfærdt Stadium.

Tyskland skal tvinges til at
respektere de ikke-kriggende Ret-
tigheder paa Søen. Uncle Sam har,
da dette skrives, sagt til Broder
Wilhelm: Vil du beholde mit Ven-
skab, saa maa du forandre din Un-
dervandsstrig derhen, at Konfombat-
anters Liv ikke derved udsættes for
Høne.

Dette Skridt var kun en uund-
gaaelig Følge af det første Skridt;
Hønen skal ikke undgaaes ved at lade
Barbarismen spille Højagt og saa
høtte sig, hør der fan, men ved at
de barbariske Tilbøjeligheder tyles.
Men saa udsætter Regeringen jo
Landet for den Mulighed at kom-
me med i den radsomme Krig!
Ja, det er klart, og der er allerede
sendt Adresser her fra Nebraska
(Omaha) til vore Repræsentanter i
Washington med Adværel imod at

udsætte Landet for en saadan Mu-
lighed.

„Dor nødig vi end jer vort Land
indblødet i Krigen, saa vil vi sige
det rent ud: Vred for enhver Pris
er for dyrt løst!“

Krigen er frøgtelig, men der er no-
get, som er frøgteligere, og dette
noget er Skuldforfølelsen af Menne-
skhedens Rettigheder, Slagtens De-
gradation og aandelige Forraad-
nelse, Denialden til Barbarisme.

Vi er stolte af at kunne sætte
Ranget Amerikanisme over
dette at ville vore Trøsten, ikke i
Egeninteresse, men for at have
frittelig Civilisations Principer,
Menneskeheden's Rettigheder. Cre-
dem, det vil kæmpe for disse Ret-
heder, koste hvad det maa.

Sire Vinter.

En ung Mand kom springende op
ad Trappen og ind paa mit Kam-
mer og udbrød: „Nab, Anter, jeg
er saa glad, saa glad ved vort
Særel!“

„Saa — aa — hvorfor det?“
„Jeg har faaet et Brev fra min
Forlovede paa fire Vinter.“

„Paa fire Vinter?“
„Ja, hun skriver, at vor Særel
har været saa god imod hende, og
at vi skal have det saa godt som
aldrig før, naar vi mødes igen.“

„Det Brev var fort og godt.“
„Hun har været saa sød, var op-
givet af Særelne, men nu kommer
hun sig.“

„Og det mener De, vor Særel har
gjort?“

„Ja, jeg bad ham saa meget, om
jeg maatte beholde hende, for hun
er saadan en god Bide.“

„Det er klart, at Deres Bide er
en god Bide.“

„Ja, men Mor siger ogsaa, at
hun er den bedste Bide i Berden.“

„Svovlen Luffe!“

„Mor siger, at hun er slet ikke
bange for de gamle Dage nu, naar
hun faar en saadan Sønnefane.“

„Ja, og saadan en Søn, Deres
Moder har!“

„Nab, det er ikke saa godt. Jeg
har gjort Mor mange Sørger.“

„Har De været slem ved hende?“
„Paa en Maade, det varde saa
længe, inden jeg skønnede paa
hende.“

„Og hun langtes efter Dem?“
„Ja, haade hun og for. For for
var levende den Gang. Han levede
blot for mig, men ogsaa mod ham
var jeg uskønsom. Jeg tog det alt
som noget selvfølgelig. Hvor ofte
har jeg ikke sunket, at jeg kunde
have været sammen med for blot
en Time for at holde af ham og saa
ham sagt rigtig Tak for saa meget,
saa meget.“

„Deres Moder kan De være sam-
men med.“

„Den Aften, for døde, var jeg
søs ham. Han vidste nok, hvor han
gik hen.“

Hjemme var der beredt Blads til
ham. „At var i Orden af Naade,
sagde han. Saa bad han mig at
holde mig rigtig tæt ind til vor
Særel og saa være god ved Mor.
Jeg lovede det og mente det ogsaa.
Men det blev ikke til noget rigtig
før — før —“

„Hør?“
„Når jeg traf min Bide.“

„Hvad gjorde hun da?“
„Hun fortalte mig, at Mor var
saa indertlig god, paa en saadan
Maade, at det ligesom snørede om
Hjertet paa mig, og saa gif der
Kul. Jeg græd som et Barn, først
jeg flammede mig for min Forlove-
de, som jeg den Gang knap var ble-
vendt rigtig forlovet med.“

„Hvad sagde hun til det?“
„Angenting. Slet ingenting. Vi
saa paa en Ørsteftang; men da det
værfte var over, tog hun min
Haand saa varmt som aldrig før og
siger: „Skal vi saa gaa hjem.“ Og
vi gif. Der blev ikke talt mere den
Aften. Men det er det underlige:
for sagde altid, at Mor var saa
god, andre har ogsaa sagt det, og
jeg vidste det ogsaa nok, men det
var først den Aften, da hun sagde
det, at jeg rigtig løste det fra levede-
de som — jeg ved ikke hvad.“

„Ja, Deres Forlovede maa være
en god Bide.“

„Ja, det er jo det, jeg siger, og
nu faar jeg Lov til at beholde hen-
de. Takke vor Særel har jeg prøvet
paa, men det er, som det slet ikke
forstaaer noget, hvad jeg saa siger.“

„Hvordan har Deres Forlovede
det saa overfor Særelen? Var hun
ikke bange for eller led af at se,
nu hun var saa sød?“

„Nej, slet ikke. Dog tror jeg, hun
var lidt led af det for Mors og
min Skyld, for hun vidste nok, at
vi vilde komme til at se os en-
somme, naar hun gif.“

„Ja, men hun har da ogsaa sine
Sørger og Vejoertlighed, som det
synes som sommetider?“

„Det har hun. Jeg huffer for
et godt Mars Tid siden, at der var
noget, som pinte hende saa meget.
Saa en Aften, da jeg gif igennem
Hønen og kom forbi hendes aadne
Bindue, hørte jeg hende tale der-
inde. Jeg hørte ikke alt, for jeg
kun ikke lide at lure. Men jeg hør-
te hende sige: „Det gør ikke noget;
Særel — slet ikke. — Jeg ved
nok, fra hvem det kommer, og saa
gør det ikke noget — slet ikke no-
get.“

„Hvad tror De, at hun mente
med det?“

„Hun mente, hvad hun sagde, at
hun vidste nok, at Sørgen kom fra
Hønen, og hun vidste ogsaa, at han
holdt saa meget af hende, og der-
for mente hende det saa godt med
at lende Sørgen, og saa vilde hun
tage imod den og være tilfreds.
Særel skulde ikke drønde sig om at
tage den fra hende, for han selv
fantes. For det gjorde slet ikke no-
get, om den skulde være en Tid.“

„Saa, men naar saa Herren gif-
ver hende Glæde, hvad gør hun
saa?“

„Saa gaar det hende, som det
gif mig, da jeg en Gang gjorde et
Arbejde for en Mand. Da han be-
talte mig for Arbejdet, gav han
mig fem Dollars oven i Købet for
at gøre mig glad. Jeg blev ogsaa
glad, gladede ved de fem Dollars
end ved alle de andre. Jeg tænkte
det kom af, at jeg vidste, at de
fem Dollars havde jeg ingen for-
dring paa og havde slet ikke ven-
tet. Naar min Forlovede faar en
Glæde, saa er det for hende, som
om hun faar noget saadan helt
oven i Købet, som hun ikke har
fordret, og som hun ikke har ven-
tet. Og derfor kommer Glæden som
en Overraskelse og glæder haa ret
for Mødet. Jeg er altid saa for-
dringsfuld, ogsaa hvad Glæden an-
gaar. Hvor den saa borte, er det
galt. Kommer den, er der ikke no-
get rigtig ved den, for jeg har ven-
tet den for længe siden, saa jeg
ofte synes, den kommer alt for
slet, ikke at tale om for hørdet.“

„Glæden over, at Deres for-
lovede kommer sig, er vel ikke kom-
men for sent, saa der ikke er noget
rigtigt ved den?“

„Nej — nej — Men jeg kom-
mer vist til at rejse en Tur.“

„Hjem til Mor og min Forlove-
de. Nu, vi har fiddet og talt om
det alt sammen, er jeg kommen til
at længes saa meget, og saa strev
hun jo ogsaa: „naar vi mødes igen
skal vi saa det saa godt som aldrig
før.“

„Ja, hvad tror De, hun mente
med det?“
„Det ved jeg ikke, men jeg vil
gerne vide det, og derfor maa jeg
hellere rejse.“

Sørger og Vejoertlighed, som det
synes som sommetider?“

„Det har hun. Jeg huffer for
et godt Mars Tid siden, at der var
noget, som pinte hende saa meget.
Saa en Aften, da jeg gif igennem
Hønen og kom forbi hendes aadne
Bindue, hørte jeg hende tale der-
inde. Jeg hørte ikke alt, for jeg
kun ikke lide at lure. Men jeg hør-
te hende sige: „Det gør ikke noget;
Særel — slet ikke. — Jeg ved
nok, fra hvem det kommer, og saa
gør det ikke noget — slet ikke no-
get.“

„Hvad tror De, at hun mente
med det?“

„Hun mente, hvad hun sagde, at
hun vidste nok, at Sørgen kom fra
Hønen, og hun vidste ogsaa, at han
holdt saa meget af hende, og der-
for mente hende det saa godt med
at lende Sørgen, og saa vilde hun
tage imod den og være tilfreds.
Særel skulde ikke drønde sig om at
tage den fra hende, for han selv
fantes. For det gjorde slet ikke no-
get, om den skulde være en Tid.“

„Saa, men naar saa Herren gif-
ver hende Glæde, hvad gør hun
saa?“

„Saa gaar det hende, som det
gif mig, da jeg en Gang gjorde et
Arbejde for en Mand. Da han be-
talte mig for Arbejdet, gav han
mig fem Dollars oven i Købet for
at gøre mig glad. Jeg blev ogsaa
glad, gladede ved de fem Dollars
end ved alle de andre. Jeg tænkte
det kom af, at jeg vidste, at de
fem Dollars havde jeg ingen for-
dring paa og havde slet ikke ven-
tet. Naar min Forlovede faar en
Glæde, saa er det for hende, som
om hun faar noget saadan helt
oven i Købet, som hun ikke har
fordret, og som hun ikke har ven-
tet. Og derfor kommer Glæden som
en Overraskelse og glæder haa ret
for Mødet. Jeg er altid saa for-
dringsfuld, ogsaa hvad Glæden an-
gaar. Hvor den saa borte, er det
galt. Kommer den, er der ikke no-
get rigtig ved den, for jeg har ven-
tet den for længe siden, saa jeg
ofte synes, den kommer alt for
slet, ikke at tale om for hørdet.“

„Glæden over, at Deres for-
lovede kommer sig, er vel ikke kom-
men for sent, saa der ikke er noget
rigtigt ved den?“

„Nej — nej — Men jeg kom-
mer vist til at rejse en Tur.“

„Hjem til Mor og min Forlove-
de. Nu, vi har fiddet og talt om
det alt sammen, er jeg kommen til
at længes saa meget, og saa strev
hun jo ogsaa: „naar vi mødes igen
skal vi saa det saa godt som aldrig
før.“

„Ja, hvad tror De, hun mente
med det?“

„Det ved jeg ikke, men jeg vil
gerne vide det, og derfor maa jeg
hellere rejse.“

„Hvad tror De, at hun mente
med det?“

„Hun mente, hvad hun sagde, at
hun vidste nok, at Sørgen kom fra
Hønen, og hun vidste ogsaa, at han
holdt saa meget af hende, og der-
for mente hende det saa godt med
at lende Sørgen, og saa vilde hun
tage imod den og være tilfreds.
Særel skulde ikke drønde sig om at
tage den fra hende, for han selv
fantes. For det gjorde slet ikke no-
get, om den skulde være en Tid.“

„Saa, men naar saa Herren gif-
ver hende Glæde, hvad gør hun
saa?“

„Saa gaar det hende, som det
gif mig, da jeg en Gang gjorde et
Arbejde for en Mand. Da han be-
talte mig for Arbejdet, gav han
mig fem Dollars oven i Købet for
at gøre mig glad. Jeg blev ogsaa
glad, gladede ved de fem Dollars
end ved alle de andre. Jeg tænkte
det kom af, at jeg vidste, at de
fem Dollars havde jeg ingen for-
dring paa og havde slet ikke ven-
tet. Naar min Forlovede faar en
Glæde, saa er det for hende, som
om hun faar noget saadan helt
oven i Købet, som hun ikke har
fordret, og som hun ikke har ven-
tet. Og derfor kommer Glæden som
en Overraskelse og glæder haa ret
for Mødet. Jeg er altid saa for-
dringsfuld, ogsaa hvad Glæden an-
gaar. Hvor den saa borte, er det
galt. Kommer den, er der ikke no-
get rigtig ved den, for jeg har ven-
tet den for længe siden, saa jeg
ofte synes, den kommer alt for
slet, ikke at tale om for hørdet.“

„Glæden over, at Deres for-
lovede kommer sig, er vel ikke kom-
men for sent, saa der ikke er noget
rigtigt ved den?“

„Nej — nej — Men jeg kom-
mer vist til at rejse en Tur.“

„Hjem til Mor og min Forlove-
de. Nu, vi har fiddet og talt om
det alt sammen, er jeg kommen til
at længes saa meget, og saa strev
hun jo ogsaa: „naar vi mødes igen
skal vi saa det saa godt som aldrig
før.“

„Ja, hvad tror De, hun mente
med det?“

„Det ved jeg ikke, men jeg vil
gerne vide det, og derfor maa jeg
hellere rejse.“

„Hvad tror De, at hun mente
med det?“

„Hun mente, hvad hun sagde, at
hun vidste nok, at Sørgen kom fra
Hønen, og hun vidste ogsaa, at han
holdt saa meget af hende, og der-
for mente hende det saa godt med
at lende Sørgen, og saa vilde hun
tage imod den og være tilfreds.
Særel skulde ikke drønde sig om at
tage den fra hende, for han selv
fantes. For det gjorde slet ikke no-
get, om den skulde være en Tid.“

„Saa, men naar saa Herren gif-
ver hende Glæde, hvad gør hun
saa?“

„Saa gaar det hende, som det
gif mig, da jeg en Gang gjorde et
Arbejde for en Mand. Da han be-
talte mig for Arbejdet, gav han
mig fem Dollars oven i Købet for
at gøre mig glad. Jeg blev ogsaa
glad, gladede ved de fem Dollars
end ved alle de andre. Jeg tænkte
det kom af, at jeg vidste, at de
fem Dollars havde jeg ingen for-
dring paa og havde slet ikke ven-
tet. Naar min Forlovede faar en
Glæde, saa er det for hende, som
om hun faar noget saadan helt
oven i Købet, som hun ikke har
fordret, og som hun ikke har ven-
tet. Og derfor kommer Glæden som
en Overraskelse og glæder haa ret
for Mødet. Jeg er altid saa for-
dringsfuld, ogsaa hvad Glæden an-
gaar. Hvor den saa borte, er det
galt. Kommer den, er der ikke no-
get rigtig ved den, for jeg har ven-
tet den for længe siden, saa jeg
ofte synes, den kommer alt for
slet, ikke at tale om for hørdet.“

„Glæden over, at Deres for-
lovede kommer sig, er vel ikke kom-
men for sent, saa der ikke er noget
rigtigt ved den?“

„Nej — nej — Men jeg kom-
mer vist til at rejse en Tur.“

„Hjem til Mor og min Forlove-
de. Nu, vi har fiddet og talt om
det alt sammen, er jeg kommen til
at længes saa meget, og saa strev
hun jo ogsaa: „naar vi mødes igen
skal vi saa det saa godt som aldrig
før.“

„Ja, hvad tror De, hun mente
med det?“

„Det ved jeg ikke, men jeg vil
gerne vide det, og derfor maa jeg
hellere rejse.“

„Hvad tror De, at hun mente
med det?“

„Hun mente, hvad hun sagde, at
hun vidste nok, at Sørgen kom fra
Hønen, og hun vidste ogsaa, at han
holdt saa meget af hende, og der-
for mente hende det saa godt med
at lende Sørgen, og saa vilde hun
tage imod den og være tilfreds.
Særel skulde ikke drønde sig om at
tage den fra hende, for han selv
fantes. For det gjorde slet ikke no-
get, om den skulde være en Tid.“

„Saa, men naar saa Herren gif-
ver hende Glæde, hvad gør hun
saa?“

„Saa gaar det hende, som det
gif mig, da jeg en Gang gjorde et
Arbejde for en Mand. Da han be-
talte mig for Arbejdet, gav han
mig fem Dollars oven i Købet for
at gøre mig glad. Jeg blev ogsaa
glad, gladede ved de fem Dollars
end ved alle de andre. Jeg tænkte
det kom af, at jeg vidste, at de
fem Dollars havde jeg ingen for-
dring paa og havde slet ikke ven-
tet. Naar min Forlovede faar en
Glæde, saa er det for hende, som
om hun faar noget saadan helt
oven i Købet, som hun ikke har
fordret, og som hun ikke har ven-
tet. Og derfor kommer Glæden som
en Overraskelse og glæder haa ret
for Mødet. Jeg er altid saa for-
dringsfuld, ogsaa hvad Glæden an-
gaar. Hvor den saa borte, er det
galt. Kommer den, er der ikke no-
get rigtig ved den, for jeg har ven-
tet den for længe siden, saa jeg
ofte synes, den kommer alt for
slet, ikke at tale om for hørdet.“

„Glæden over, at Deres for-
lovede kommer sig, er vel ikke kom-
men for sent, saa der ikke er noget
rigtigt ved den?“

„Nej — nej — Men jeg kom-
mer vist til at rejse en Tur.“

„Hjem til Mor og min Forlove-
de. Nu, vi har fiddet og talt om
det alt sammen, er jeg kommen til
at længes saa meget, og saa strev
hun jo ogsaa: „naar vi mødes igen
skal vi saa det saa godt som aldrig
før.“

„Ja, hvad tror De, hun mente
med det?“

„Det ved jeg ikke, men jeg vil
gerne vide det, og derfor maa jeg
hellere rejse.“

„Hvad tror De, at hun mente
med det?“

„Hun mente, hvad hun sagde, at
hun vidste nok, at Sørgen kom fra
Hønen, og hun vidste ogsaa, at han
holdt saa meget af hende, og der-
for mente hende det saa godt med
at lende Sørgen, og saa vilde hun
tage imod den og være tilfreds.
Særel skulde ikke drønde sig om at
tage den fra hende, for han selv
fantes. For det gjorde slet ikke no-
get, om den skulde være en Tid.“

„Saa, men naar saa Herren gif-
ver hende Glæde, hvad gør hun
saa?“

„Saa gaar det hende, som det
gif mig, da jeg en Gang gjorde et
Arbejde for en Mand. Da han be-
talte mig for Arbejdet, gav han
mig fem Dollars oven i Købet for
at gøre mig glad. Jeg blev ogsaa
glad, gladede ved de fem Dollars
end ved alle de andre. Jeg tænkte
det kom af, at jeg vidste, at de
fem Dollars havde jeg ingen for-
dring paa og havde slet ikke ven-
tet. Naar min Forlovede faar en
Glæde, saa er det for hende, som
om hun faar noget saadan helt
oven i Købet, som hun ikke har
fordret, og som hun ikke har ven-
tet. Og derfor kommer Glæden som
en Overraskelse og glæder haa ret
for Mødet. Jeg er altid saa for-
dringsfuld, ogsaa